

ROMANA

Michelle Smart

Elbűvölő védencem

Lindsay Armstrong

A szerelem nyelve

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Smart, 2021 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A ROMANA 799. eredeti címe: The Forbidden Innocent's Bodyguard
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Lindsay Armstrong, 2008 – Vinton Kiadó Kft., 2024

A Romana 800. eredeti címe: The Billionaire Boss's Innocent Bride
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2011)

• Magyarra fordította: Mészáros Éva

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 799-800. számában, 2024

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-928-0

• Kép: Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2024

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Michelle Smart

Elbűvölő védencem

1. FEJEZET

Elsát váratlanul érte, hogy a biztonsági csapata megnégyszereződött. A múlt hét óta egy testőr állt a bejárati ajtónál, egy a ház főbejáratánál, egy pedig a hátsó bejáratnál.

Előrehozták az utazást is, vagyis hamarabb kell elindulnia a nővére, Marisa eljegyzési partijára. Az anyja azt akarja, hogy minél hamarabb a Lopez-birtokon legyen. Elsának ezért az a nyugtalanító érzése támadt, hogy veszély fenyegeti.

Újra elolvasta az anyja rejtélyes e-mailjét. A kommunikációjuk állítólag biztonságos csatornákon zajlott, de a család úgy viselkedett, mintha minden telefonhívást lehallgatnának, és minden írásos üzenetet elolvasnának. Mondjuk, azok után, ami történt, ez nem is csoda.

Sámson születésnapjára állj utazásra készen! A kísérőd mindenről gondoskodik. Bízz benne – de senki másban!

Aztán eljött a nap.

Amikor kopogtak az ajtaján, Elsa a biztonság kedvéért vetett egy pillantást a megfigyelőrendszer monitorjára. Amióta egy évvel ezelőtt meggyilkolták az apját, a „biztonság kedvéért” kifejezés jellemezte a cselekedeteit.

– Itt a kísérője – mondta a biztonsági őr.

– Önök közül való?

Az őr megrázta a fejét.

– Akkor kicsoda?

A kérdés megválaszolatlan maradt. A biztonsági őr az ajtó mellett álló táskára mutatott.

– Ez minden, amit magával visz?

Elsa felvette a táskát.

– Igen. – Amikor Valenciába utazott, sosem vitt magával sok mindent. Már öt éve Bécsben élt, de még mindig megvolt a régi szobája a szülői házban, és az ottani szekrények zsúfolásig voltak a holmijaival. Így csak egy piperetáskát, a pénztárcáját és az útlevelét pakolta be.

A lakása egy pizzéria és egy könyvesbolt fölött volt, egy gyönyörű, fehér homlokzatú épületben, melynek ablakkereteit zöldre festették.

Követte a biztonsági őrt a földszintre vezető keskeny lépcsőn, és kilépett az udvarra. A szemben lévő kávéházban már sokan ültek, pedig kora reggel volt.

Elsa tekintetét egy magas, izmos férfi vonta magára, aki egy utcai lámpának támaszkodott. Valahogy ismerősnek tűnt. A lány egyik kezét a szeme elé emelte napellenző gyanánt, és ledermedt.

Az nem lehet!

Leengedte a kezét, és hitetlenkedve meredt rá. A férfi elindult felé. Sötétszürke nadrágja, sötétkék inge és antracitszínű zakója nem illett sem az évszakhoz, sem a művészi hangulatú kerülethez. Göndör haját hátrafésülte. A napszemüveg és a dús szakáll nagyrészt eltakarta az arcát, amelyet Elsa hiába igyekezett elfelejteni.

Santi...

Az anyja Santit küldte érte!

Mielőtt elhessegethette volna a bénító kábulatot, a férfi már ott is volt mellette. Megvillantotta hófehér, tökéletes fogsorát, és nagy kezét a vállára tette. Lehajolt, arcát az övéhez simította, mintha csak egy jóbarátot üdvözlne, és azt suttogta a fülébe:

– Mosolyogj, és tégy úgy, mintha örülnél, hogy látsz!

De Elsa képtelen volt örömet tettetni, mert túl nagy volt a döbbenete. Elhúzódott tőle. Csupán egyetlen szót tudott kinyögni hitetlenkedve:

– Te...? – Ami meglehetősen vádlón hangzott.

A férfi szorosabban markolta a vállát, és még derűsebben mosolygott.

– Igen, én. És bármennyire is örülök, hogy újra látlak, mennünk kell.

Elsával fordult egyet a világ. Santiago Rodriguez volt az utolsó ember, akit szeretett volna maga mellett tudni a hazaúton.

Öt év telt el, mióta összetörten, szégyenkezve és mélységesen megalázva elhagyta a férfi ágyát. De most úgy tűnt, mintha tegnap lett volna. Az arca izzott, és rettenetesen szégyellte magát.

Kétségbeesetten megfordult, hogy megkeresse az őrt, aki idehozta, de az eltűnt.

Elsa nem szólt hozzá, csak komoran bámult maga elé.

Kiváló érzékének köszönhetően Santinak nem okozott gondot, hogy tájékozódjon a városban. Átkeltek a széles bevásárlóutcán, és befordultak egy keskeny mellékutcába. Bár Elsa kötelességtudóan trappolt mellette, a férfi nem engedte el a kezét. Az ösztöne azt súgta, hogy a lány menekülőre fogja, amint elengedi.

Mivel Elsa az apja temetésén egy pillantást sem vetett rá, előre tudta, hogy nem fogadja majd kitörő örömmel. De muszáj ilyen egyértelműen kimutatnia az ellenszenvét, miközben ő, Santi az életét teszi kockára érte?

Utoljára akkor beszéltek, amikor Elsa bebújt az ágyába. Annyira sokat ivott volt, hogy a férfi biztosra vette: egyáltalán nem emlékszik rá, mit tett és mit mondott akkor. És valószínűleg az lett volna a legjobb, ha Santi is egyszer s mindenkorra elfelejti a dolgot.

Elérték a Naschmarktot, amely már zsúfolásig megtelt helyiekkel és turistákkal. A bódék közötti nyüzsgésben biztosan sikerül lerázniuk magukról az esetleges üldözőiket. A férfi továbbra is szorosan fogta Elsa kezét. Átvágtak a téren, közben többször irányt változtattak, és végül egy kávézón keresztül elhagyták a piacot, majd befordultak az utcába, ahol a kocsit parkolt.

Santi mosolyogva nyitotta ki az utasoldali ajtót.

– Az emberrablók éppúgy nem számítanak egy ilyen autóra, mint ahogy te sem.

Aztán nyilván észrevette a lány arcán megdöbbenést, mert a mosolya elhalványult.

– Nem tudtad?

– Tudtam, hogy valamiféle fenyegetésről van szó, de azt nem, hogy milyenről – válaszolta Elsa.

– Anya azt mondta, hogy a kísérem, vagyis te, majd elmagyarázza nekem.

– Majd útközben el is magyarázom – ígérte a férfi. – Most kérem a mobilodat.

– Miért? – kérdezte Elsa kábultan.

– Valószínűleg lenyomozzák.

A lány elővette a mobiltelefont, és átnyújtotta neki. Santi a földre dobta és összetörte.

– Később kapsz egy másikat.

– Oké – motyogta a lány.

– Jól vagy?

Elsa felemelte a fejét, és mély levegőt vett.

– Igen, köszönöm.

– Akkor kösd be az öved, hogy elvihesselek a repülőtérre.

Santi, aki egy méter kilencven centi volt, és meglehetősen izmos, alig fért be a kisautó volánja mögé. A feje a plafont érte, a térde pedig a kormánykerékhez nyomódott, így akár a keze nélkül is vezethetett volna.

Elsa kinézett az ablakon, ahogy áthajtottak a városon, amely az otthona lett az eltelt évek alatt. Gombóc növekedett a torkában. Vajon mikor fog tudni visszajönni a lakásába? És vissza tud jönni egyáltalán?

Amikor már az autópályán voltak, megköszönte a torkát.

– Azt hittem, mindent megmagyarázol.

Santi megvárta, amíg a nyerges vontató, amelyik épp az imént előzte meg őket, elhaladt mellettük, és csak aztán válaszolt.

– Mit tudsz az apádat megölő bűnözők elfogására tett erőfeszítésekről?

Elsa családja egy hajózási vállalat tulajdonosa volt, amely a világ minden tájára szállított árut.

Tizenöt hónappal ezelőtt egy drogkartell embere megkereste a szüleit, és pénzt ajánlott nekik drogszállításért cserébe. A szülei nemet mondtak. Kisvártatva egy másik, még jobb ajánlatot is kaptak, de azt is visszautasították. Másnap holtan találták a kutyájukat, Buddyt a medencében. Elsa szülei azonban nem ijedtek meg, kihívták a rendőrséget, és további biztonsági intézkedéseket tettek.

Körülbelül három hónappal a drogkartell első jelentkezése után az apja golfozni ment. Mialatt a golfpályán volt, valaki megbabrálta az autója fékjét. Hogy meg akarták-e ölni, vagy csak rá akartak ijeszteni, nem számított: Marco Lopez a golfpályáról hazafelé menet egy közlekedési lámpánál egy furgonnak ütközött, és azonnal meghalt.

– Tudom, hogy anya új biztonsági főnöke, Felipe Lorenzi egy egész nyomozócsapatot hozott létre – válaszolta Elsa.

– Az elmúlt négy hétben felgyorsultak az események. Nemzetközi szinten folyik a kutatás. Megtették a végső előkészületeket egy összehangolt akcióhoz. Felipe egyik embere fülest kapott, hogy a kartell tudomást szerzett a nyomozásról, és befolyásolni akarja az egyetlen tanút: édesanyádat.

Elsa nyelt egyet.

– Gondolom, általam.

– Igen. Megpróbálják rávenni az anyádat, hogy vonja vissza a vallomását. Ő az egyetlen, aki gyanúba keverheti a kartellt.

A férje halála utáni napon a kartell egyik képviselője felhívta Rosaria Lopez. Részvétét fejezte ki, majd érdeklődött az egyik lánya, a várandós Marisa egészségi állapota felől – ez félreérthetetlen fenyegetés volt. Rosaria beleegyezett, hogy találkozzon a férfival, ám a találkozóra lehallgatókészülékkel érkezett. A találkozón a férfi nemcsak újabb követelésekkel és újabb fenyegetésekkel állt elő, hanem elismerte a felelősségét Marco haláláért is.

Rosaria több másolatot is készített a hangfelvételtől, kirúgta a régi biztonsági csapatát, és Santi tanácsára felbérelte Felipe Lorenzit, aki megerősítette a biztonságukat, és valóságos erődöt épített a család köré. Ezután a kartell már nem lépett kapcsolatba velük, de ettől azért még mind tudták, hogy a Lopez lányok és édesanyjuk továbbra is veszélyben vannak.

– Miért nem Felipe jött értem?

– Mert anyukád engem kért meg rá – válaszolta Santi.

Persze, tulajdonképpen érthető.

Santi gyakorlatilag a családhoz tartozott. Az anyja házvezetőnőként dolgozott Lopezéknél, és mindent, amit elért, ennek a családnak köszönhetett. Nem volt olyan dolog, amit ne tett volna meg értük.

Elsa az ablaknak támasztotta a fejét, és lehunyta a szemét. A szülei mindig nagyra tartották Santit. Ahogy ő is.

Hirtelen eszébe villant egy emlék. Az első házibuli, amelyen részt vett. Hány éves lehetett? Tizenöt-tizenhat? A szülei természetesen feltételezték, hogy felnőttek is jelen lesznek, mivel Elsa ezt füllentette, holott szó sem volt ilyesmiről, és végül eléggé el is durvult a buli. Miután egy ivós játék közben összetört egy síkképernyős tévé, Elsa – aki még elég józan volt ahhoz, hogy tudja, ideje hazamennie – sms-t küldött az apjának, hogy jöjjön érte.

Miközben az ajtó előtt várakozott a barátnőivel, Lolával és Carmennel, néhány idősebb fiú csatlakozott hozzájuk, akik meglehetősen tolakodóan viselkedtek. Az egyik lesmárolta Elsát, és benyúlt a felsője alá. Elsa ellökte magától a srácot, de ő erősen megragadta, és összefogta a két kezét, hogy ne tudjon védekezni.

Aztán hirtelen elengedte, mert Santi, aki időközben megérkezett, nyakon ragadta. A szabad kezével odadobta a kocsikulcsot Elsának.

– Várj meg a kocsiban! – vetette oda neki, majd berángatta a tolakodó fiút a ház mögé.

Amikor Santi visszatért a kocsihoz, megkérte Elsát és a barátnőit, hogy kapcsolják be a biztonsági övüket, aztán bekapcsolta a rádiót, és miközben hazavitte őket, énekelt.

Nem volt meglepő, hogy az apja helyett ő ment Elsáért. Santi mindig is szeretett segíteni Marcónak, és időnként sofírt játszott a Lopez lányoknak.

– Mit csináltál azzal a sráccal? – kérdezte Elsa, miután hazavitték a másik két lányt. – Bántottad őt?

– Hogy éreznéd magad, ha bántottam volna?

Elsa elgondolkodott.

– Jól. És rosszul... Mindkettő egyszerre.

A férfi nevetett.

– Nem bántottam sem őt, sem az undorító barátait, de biztosíthatlak, hogy azok a fickók soha többé nem fognak zaklatni sem téged, sem másokat. – Aztán komolyan hozzátette: – Ígérd meg, hogy vigyáztok egymásra, amikor este szórakozni indultok. Tudom, hogy a kamaszok mindent ki akarnak próbálni, de óvatosnak kell lenned. Maradj mindig a barátnőiddel, ha együtt vagytok, akkor vagytok a legnagyobb biztonságban. Érted?

Azon az éjszakán Elsa örülten beleszeretett Santiago Rodriguezbe.

Másnap Santi paprikasprayt adott neki, meg egy vészjelzőt a kulcstartójára, továbbá beíratta egy önvédelmi tanfolyamra.

Bármennyire is dühítette, hogy az anyja Santira bízta ebben a veszélyes helyzetben, Elsa megértette a döntését.

Santi soha nem hagyná, hogy neki baja essék. Bár az elmúlt tíz évben nagyobb vagyona tett szert, mint amivel Lopezék valaha rendelkeztek, akkor is hajlandó volt kockára tenni az életét Elsa családjáért. A hűsége megingathatatlan volt.

Így, noha a lány még mindig haragudott az öt évvel ezelőtti elutasítás miatt, az elmúlt hét rettegése alábbhagyott benne. Santi oldalán végre ismét biztonságban érezte magát.

A férfi közben behajtott egy repülőtéri szálloda parkolójába, és leparkolt a bejáráshoz közel. A lány ki akarta nyitni az ajtót, de Santi a karjára tette a kezét.

– Várj!

Amikor megbizonyosodott róla, hogy senki sem követi őket, azt mondta:

– Most gyere velem, de egy szót se szólj, amíg kettesben nem maradunk.

Beléptek a szállodába, és a recepcióhoz mentek. Santi elővett két útlevelet, és egy hitelkártyával együtt átadta a recepciónak. Aztán elvette a kulcsot, és a lifthez vezette a lányt.

Elsa azt hitte, hogy az indulásig egy szállodai szobában rejtőznek majd, és zavarba jött, amikor látta, hogy a férfi a pincegarázsba irányítja a felvonót.

– Hová megyünk?

Mielőtt Santi válaszolhatott volna, az ajtó kinyílt, és feltárult előttük a szálloda haszonjarműveinek parkolója, ahol egy fényes, sötétített ablakú Aston Martin parkolt a szennyeskocsi és az üres ládák között.

Santi üdvözlő mozdulatot tett.

– Az autója, hölgyem...

– A másik kocsikész ócskavas volt, ez meg kicsit túlzás, főleg ahhoz képest, hogy nagyjából öt kilométerre van a reptér.

– Csakhogy nem a reptérre megyünk. Nem mondta édesanyád?

– Mit?

A férfi elvigyorodott.

– Hogy nem repülünk Valenciába. Autóval és hajóval fogunk utazni, *chiquita*.

2. FEJEZET

– Most már indulnunk kellene. Nem tudom, mekkora az előnyünk, szeretnék kint lenni a városból, mire rájönnek, hogy szem elől tévesztettek.

Elsa beült a kocsiba, táskáját a lába mellé tette, és bekapcsolta a biztonsági övét, miközben Santi is beszállt. Ahogy a férfi becsukta az ajtót, a lány megérezte az arcszesze illatát, amitől megszedült.

– Nem tudnánk másik repülőtérről felszállni? – kérdezte kétségbeesetten. – Vagy egy magángéppel? Vacsorára otthon lehetnénk.

Santi nagyot sóhajtva beindította a kocsit, és kikormányozta a mélygarázsból.

– A bűnbanda elfogására irányuló akció most kezdődik. Addig is szeretnénk, ha nem kerülnél a tűzvonalba. Ha minden jól megy, a kartellnek már vége lesz, mire Valenciába érünk.

– És mi lesz a családommal? Ők hol laknak?

– A villában, melyet valóságos erőddé alakítottunk át.

Düh és félelem kerítette hatalmába Elsát.

– Miért nem vittétek őket biztonságos helyre?

– Nyugi! A családot biztonságban van. Semmi bajuk nem lesz. Esküszöm.

Elsa szemében könnyek úsztak.

– Megszegtem valaha is a neked tett ígéreteimet? – kérdezte a férfi.

A lány megrázta a fejét.

Arra a számtalan ígéretre gondolt, amit Santi még kamaszkorában tett neki. Hogy ezt vagy azt nem mondja el a szüleinek... Mindegyiket betartotta. Annyiszor kihúzta a csávából!

Aztán pedig összetörte a szívét...

Santi még mindig feszült volt, de közel sem annyira, mint Elsa. Bekapcsolta a rádiót, keresett egy olyan állomást, amely az ő ízlésének megfelelő zenét játszott, felcsavarta a hangerőt, és dalra fakadt.

– Hogy tudsz most énekelni? – kérdezte Elsa szemrehányóan.

– Miért nem énekelsz te is? – kérdezett vissza a férfi. – Hidd el, sokkal jobb, mint főállásban rettegni.

Amikor Santi feszült volt, mindig zenét hallgatott. Az segített. Mint azon az estén, amikor legszívesebben agyonütötte volna a fickót, aki fogdosta Elsát. De a feszültség, amit most érzett, teljesen más volt, mint akkor.

– Örülök, hogy ilyen jó kedved van. Persze a te családotod nincs veszélyben.

– Na, ne mondd!

Egy ideig mindketten hallgattak.

Néhány kilométerrel arrébb a férfi meglátta egy gyorsétterem neonreklámját.

– Éhes vagy?

– Nem.

– De én igen.

Az étteremnek volt egy autós behajtója. Santi oda állt be, kinyitotta az ablakot, és rendelt.

Néhány perccel később egy nagy papírtáskát nyomott Elsa kezébe, majd beállt a parkolóba.

Elvette a lánytól a csomagot, a kávéspoharakat a kocsik pohártartójába tette. Végül átnyújtott Elsának egy hamburgert és a hozzá való sült krumplit.

– Mondtam, hogy nem vagyok éhes – bizonygatta a lány.

Santi megvonta a vállát, kicsomagolta a saját hamburgerét, és beleharapott.

– Szívesen megeszem a te részedet is.

És falatozni kezdett, ugyanolyan élvezettel, ahogy mindig. Elsát pedig megint megrohanták az emlékek. Santi számtalanszor hazavitte különféle bulikról, vett neki gyorskaját és feketekávét sok

cukorral, hogy a szülei ne vegyék észre, mennyit ivott.

Visszatekintve be kellett ismernie, hogy akkoriban szándékosan ivott túl sokat, hogy a férfi gondoskodjon róla.

Amikor közelebbről szemügyre vette az ételt, látta, hogy Santi csirkés hamburgert vett neki, amit mindig is nagyon szeretett. *Hát emlékszik*, gondolta, és a torka elszorult.

De nem volt kétsége afelől, hogy a férfi arra az éjszakára is emlékszik, amikor bebújt az ágyába... Erre a gondolatra megint elment az étvágya, és Santi kezébe nyomta a hamburgerét.

– Edd meg te!

– A legnagyobb örömmel.

Ahogy a kezük összeért, Elsán végigfutott a borzongás. Elbizonytalanodva és izgatottan elhúzódott Santitól, amennyire csak lehetett. Arcát a hűvös ablaküveghez szorítva várta, hogy végre továbbhajtsanak.

– Szeretem Bécset – mondta a lány.

– Eredetileg Valenciában akartál tanulni.

– Meggondoltam magam.

– Miért?

Elsa lehunyta a szemét. Nem akart beszélgetni. Santi hangja rég elfeledett érzéseket hívott életre benne. Valószínűleg azért, mert nem volt ideje felkészülni a vele való találkozásra.

– Miért gondoltad meg magad? – faggatta a férfi.

– Marisa azt mondta, hülyeség otthon maradni ahelyett, hogy felfedeznék egy új várost, és lemondanék a szabadságról, amit az egyetemi élet kínál. És úgy véltem, igaza van.

– De miért maradtál Bécsben a diploma megszerzése után? A hajózási vállalatnál akartál dolgozni.

Mindig is sokat beszélt arról, hogy egyszer be akar lépni a családi vállalkozásba. Ehelyett azonban beadta a jelentkezését egy álláskereső céghez.

– Mert szeretem Bécset.

– És hogy állsz a német nyelvvel?

– Eltartott egy darabig, mire rendesen megtanultam németül, de most már folyékonyan beszélek.

– Gondolom, az osztrák barátod sokat segített a nyelvtanulásban – kérdezte lazán Santi, de aztán szinte lélegzet-visszafojtva várta a választ.

– Melyik a sok közül?

A férfi nevetett a lány pimaszságán.

– Miért, hány barátod volt?

– Nem számoltam.

– A szüleid meséltek nekem egy bizonyos Stefanról. – Santi szorosan megmarkolta a kormányt.

– Azt akarták, hogy vidd haza, szerették volna megismerni.

– Hát, erre már biztosan nem kerül sor.

– Miért nem?

– Mert szakítottunk. Különböző dolgokat akartunk az élettől.

– Te mit akartál?

– Egy férfit, aki nem zaklat folyton kérdésekkel.

Santi megint felnevetett.

– Öt éve nem láttuk egymást. Nincs abban semmi meglepő, hogy tudni akarom, mi van veled.

– Úgy tűnik, már mindent tudsz.

– Csak azt tudom, amit anyukád mesélt. Nagyon büszke rád. Apád is az volt. Persze ők nem tudnak rólad annyit, mint én. Egy csomó mindent eltitkoltál előlük.

– És ez olyan nagy baj? – vont vállat a lány.

– Nem gondolom, hogy az. A kamaszok titkolóznak, sőt füllentenek is, ha kell. Ez teljesen normális. És te történetesen különösen jó voltál abban, hogy becsapd a családot.

– Már nem vagyok kamasz. Mellesleg te is hazudtál nekik.

– Nem szavakkal. Néhány dolgot eltitkoltam, az igaz, de ha egyenesen rákérdeznek a dolgokra, őszintén válaszoltam volna. Örülök, hogy nem tették. Szerintem jobb, ha a szülők nem tudnak mindent, amit a gyerekeik csinálnak.

– Csak annyira feszegettem a határokat, mint a legtöbb kamasz.

– Ezért nem mondtam nekik soha semmit. Sok mindent kipróbáltál, amit a tinédzserek szoktak, de hozzám képest angyal voltál tinikorodban.

A lány határozottan kíváncsi lett.

– Miért? Miket csináltál?

– Biztos vagyok benne, hogy nem hinnéd el. – Amikor az akkori tetteire gondolt, Santi mélységesen szégyellte magát.

– Tegyük egy próbát!

– Rendben. Emlékszel, amikor egyszer megütötte a hátad, miközben leugrottál egy szikláról?

Hogyne emlékezett volna. Tizenkét méter magasból ugrott a tengerbe, de rossz szögben csapódott be a vízbe. A repülés közben átélt boldogság azonban elegendő kárpótlás volt a fájdalomért. Felhívta Santit, és megkérte, hogy vigye haza. A férfi nem árulta el a szüleinek, akiknek Elsa azt füllentette, hogy leesett a lépcsőn.

– Igen.

– Velem is megtörtént, amikor annyi idősem voltam, mint te, csak én részegen ugrottam a mélybe. Akkoriban sokat ittam, mindig kerestem a bajt, és mindenkibe belekötöttem, aki csúnyán nézett rám. Ritkán jártam iskolába, és ha mégis, akkor is bajt kevertem. Soha nem tudtam, mennyi az elég.

Elsa ismert ilyen fiúkat. Az ilyenektől Santi mindig is óva intette őt.

– Nem emlékszem, hogy ilyen lettél volna. – Egyáltalán nem emlékezett Santi kamaszkorára. Mindig is férfinak látta, ami nem csoda, mert majdnem tizenegy évvel idősebb volt nála. A házvezetőnő fia az élete része volt mindig, még az anyja halála után is, hiszen továbbra is a Lopez-birtokon lévő kis házban lakott.

Elsa apja számára akkoriban nélkülözhetetlen volt Santi. Hozta-vitte a lányokat, Elsát például az iskolába vagy a balettórára. És időnként vasárnap együtt vacsorázott a családdal. Olyan volt, mint egy nagy testvér, akit ritkán lehet látni, és akinek nincs ideje az idegesítő kishúgaira, akik csak a balettről és a lovakról tudnak beszélni.

Csak amikor Santi hazavitte Elsát élete első bulijából, akkor döbönt rá, hogy a család mindenese és sofőrje ugyancsak vonzó férfi.

– Túl fiatal voltál ahhoz, hogy ezt felismerd. Különben is, távol tartottam magam tőled és Marisától. – Santi szégyenkezve gondolt vissza arra az időszakra. – Apád nélkül más irányt vett volna az életem. Remek ember volt. A legjobb tanácsokat adta, amiket egy kamasz fiú kaphat. Nagyon hiányzik.

– Nekem is hiányzik – suttogta Elsa.

– Tudom.

Egy könnycsepp szaladt végig a lány arcán. Letörölte, és nyelt egy nagyot, nehogy bőgni kezdjen. Kezdett túl szűkös lenni a hely a kocsiban.

Nem akart tovább beszélgetni. Nem akart tovább gondolkodni. Haza szeretett volna jutni a családjához. Arra vágyott, hogy végre vége legyen ennek a rémálomnak.

Santi illata viszont sok tekintetben megnehezítette a helyzetét.

– Lenyithatjuk a tetőt?

– Nem jó ötlet. A hajad túl feltűnő. Inkább nem kockáztatnék. Mi lenne, ha helyette kinyitnám az ablakot?

– Az is jó lesz.

A lány mély levegőt vett, és örült, hogy a beáramló levegő kivitte az autóból Santi illatát. Túlságosan is fájdalmas volt visszaemlékeznie arra, mennyire vágyott a férfira korábban, hisz ez a vágy sajnos nem volt kölcsönös.

Elsa már egy órája aludt. Santi a nevéen szólította, hogy felébressze, de nem járt sikerrel. Ezért gyengéden megfogta a vállát.

A lány felébredt, és a tekintetük találkozott.

Már régen nem nézett Elsa zöldesbarna szemébe, amely kristálytisza és kifürkészhetetlen volt egyszerre. Ahogy ránézett, minden idegszála megfeszült.

Egész nap tombolt benne az adrenalin, amit a vészhelyzetre fogott. Megpróbálta elterelni a figyelmét zenével és csevegéssel. Nem akart arra gondolni, milyen gyönyörű nő lett Elsából. Mindig is csinos volt, de most... Ovális arca, apró orra, érzéki szája és hosszú, göndör, vörös haja valósággal elvarázsolta Santit. Lélegzetelállítónak találta Elsát. Ő volt a legszebb nő, akit élete harmincnégy éve alatt látott.

Csak néhány pillanatig néztek egymás szemébe, de ezekre a másodpercekre mintha megállt volna az idő.

Santi megköszöri a torkát.

– Megérkeztünk.

Elsa körülnézett, örült, hogy véget ér ez a túlságosan intenzív szemkontaktus.

Egy hatalmas rönkház előtt álltak, egy erdős domboldalon. Láta, hogy a ház mögött víz csillog.

– Hol vagyunk?

– Karintiában.

Hallott már az Alpokban fekvő osztrák tartományról, de még sosem járt ott.

– És biztos vagy benne, hogy senki sem követett minket?

– Legalábbis én nem vettem észre senkit. Kaptam egy üzenetet Felipétől: a bűnözők tudják, hogy eltűntél Bécsből. Keresnek, de semmi sem utal arra, hogy a nyomunkban lennének. Úgy tűnik, azt hiszik, hogy vonattal mentél.

– Jó. – A nő ásított, és a festői rönkházra pillantott. – Egy üdülőhelyen aligha fognak keresni.

– Ez nem üdülőhely. A ház az enyém.

– Tényleg? – A lánynak fogalma sem volt róla, hogy Santinak ingatlanja van Ausztriában.

– Tavaly vettem, befektetésként. Nyaralóként akarom kiadni. Az elhelyezkedése nagyon előnyös, tó és síterep is vannak a közelben. Szerencsénk van, a felújítási munkálatok néhány hete fejeződtek be. – A férfi kinyitotta az autó ajtaját. – Gyere, menjünk be!

Elsa kiszállt. A táj lélegzetelállítóan gyönyörű volt. Elképzelte, hogy fog kinézni a hely télen, amikor mindent hó borít, és elmosolyodott. Mesés lesz.

Megfordult. Santi éppen a csomagtartóból vette ki a csomagokat. Vajon miért választotta a világnak pont ezt a kis szegletét, itt, Ausztriában?

Öt évvel azelőtt, hogy Elsa elhagyta volna Valenciát, Santi megalapította a saját cégét. Mire a lány elköltözött, a cég komoly vállalkozássá nőtte ki magát. Elsa persze észre sem vette, hogy a férfi egyre gazdagabb és gazdagabb lett. Számára mindig is csak Santi maradt.

Az alatt az öt év alatt, amíg ő Bécsben élt, Santi szintet lépett, milliárdos nagyvállalkozó lett. Ezt onnan tudta, hogy az anyja mindig büszkén mesélte neki, hová sikerült bevásárolnia magát a férfinak.

Elsa körülnézett. A csiszolt tölgyfa padlón értékes szőnyegek heverték. A berendezés egyszerre volt minőségi, ugyanakkor roppant otthonos.

Elsa el volt bűvölve, még akkor is, ha a háznak csak egy részét látta.

– Gondolom, különösen tehetős vendégkörnek szánod.

– Így van. Nyolc szoba van az emeleten, válassz magadnak. A vacsorát kiszállították, a konyhában van, szolgálj ki magad, ha éhes vagy. És nézz körül nyugodtan.

Miközben beszélt, Santi lassan a lépcső felé sétált. Mintha alig várná, hogy megszabaduljon tőlem, gondolta Elsa, és igyekezett nem megsértődni. Elvégre neki magának is jólesett volna pár perc szünet, hogy ne kelljen folyton együtt lennie a férfival.

– Holnap nagyon korán indulunk, úgyhogy próbálj meg aludni egy kicsit – folytatta Santi. – Felviszem a bőröndödet is.

– A bőröndömet?

- A nővéred csomagolta be neked. A tartalék telefon, amiről beszéltem, benne van. A családodat felhívhatod, de más nem. Van benne egy páróka is.
- Minek?
- Ahogy mondtam, a hajad elég feltűnő. Ha emberek közé megyünk, el kell rejtened – válaszolta Santi, majd fogta a bőröndöt, és felsietett az emeletre.

3. FEJEZET

Pont úgy érezte magát, mint amikor megtalálta a lányt az ágyában... Gyötrelmes napok voltak, annyi szent!

Hogy elterelje a figyelmét Elsáról, ellenőrizte, minden rendben van-e az üzleti ügyekkel, és elégedetten konstataálta, hogy ez a helyzet.

Nem vett ki szabadságot, mióta tíz évvel ezelőtt megalapította a cégét. Az üzleti ötlete az volt, hogy a Lopez család hajózási vállalatát egy teherszállító légitársasággal egészítse ki. Sokat tanult, amikor Marcónak dolgozott, és szinte mindent félretett, amit nála keresett.

Marco a cég alapításakor tanácsokkal látta el Santit, és egyébként is támogatta. Rendelkezésre bocsátotta a kapcsolatait, és irodahelyiséget biztosított neki. Emellett egy nagyobb összeget is befektetett Santi cégébe. Öt évvel később Santi visszafizette Marcónak a kölcsönt, a cége pedig azóta is szárnyalt.

Az a héten, amikor Elsa elköltözött otthonról, és Bécsbe utazott, Santi is kiköltözött házvezetőnő édesanyja egykori házából egy pár kilométerrel arrébb épített villába. A nagymamáját, aki egy sevillai bérház negyedik emeletén élt egy szűkös kis lakásban, egy exkluzív idősotthon tágas földszinti lakásába költöztette. Több autót vásárolt, és megrendelt egy hatvanméteres luxusjachtot. Vett egy lakást New Yorkban, egyet Milánóban és egy háromemeletes házat Londonban, ahol még egyetlen éjszakát sem töltött.

Santinak nem volt ideje a babérjain pihenni, mert folyamatosan dolgozott. Egy célja volt, hogy a folyamatok optimalizálásával és új projektekbe való beruházásokkal előre vigye a vállalatot. Egyszóval munkamániássá vált. Az, hogy ez egybeesett Elsa távozásával, merő véletlen. Ahogy az is, hogy vett egy házat abban az országban, ahol Elsa letelepedett.

Bosszantotta, hogy még mindig sokat gondol a lányra. Mivel túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy aludni tudjon, úgy döntött, elmegy úszni. Felvette az úszónadrágját, elosont az Elsa által kiválasztott szoba előtt, és bement a földszinti wellnessrészlegbe.

Elsa elképzelte a régi, gyerekkori karácsonyokat, és a szíve elszorult. Ott volt ő, Marisa, az anyjuk, az apjuk, Santi...

Amikor a családjára gondolt, Santi sem maradhatott ki a sorból, hiszen jóformán családtag volt ő is.

Az apja emléke persze fájdalmat okozott neki, és Elsa ismerős hangra vágyott. Felvette a telefont, amit Santitól kapott, és felhívta Marisát.

Elég volt meghallania a nővére hangját, és máris jobban érezte magát. Hát még, amikor Marisa kihangosította a telefont, hogy Elsa az anyjukkal is beszélhessen! Megkönnyebbülés volt számára, hogy azok, akiket a legjobban szeret, jól vannak. Megnyugodva nyújtózott el a telefonhívás után a fejtámlával ellátott ágyon, és lehunyta a szemét. Csakhogy azonnal Santit látta maga előtt.

Csalódott volt, hogy nem tud pihenni, és még jobban bosszantotta, hogy a gondolatai állandóan Santi körül forognak. Ezért kiugrott az ágyból, és kotorászni kezdett a bőröndben a korábban látott bikini után.

Szerencsére Marisa Elsa saját ruháit pakolta be a bőröndbe.

Belebújt a bikinibe, magára öltött egy fürdőköpenyt, és lábujjhegyen kisétált a szobából, le a lépcsőn.

Már a ház felfedezése közben felfigyelt egy wellnessrészlegre a földszinten, de akkor nem sokat foglalkozott vele. Most, vacsora után azonban visszatért oda.

A fürdő márványpadlója és díszes oszlopai egy ókori római fürdőre emlékeztették. Elsát annyira lenyűgözték a medencét szegélyező életnagyságú márványszobrok, hogy csak akkor vette észre, hogy nincs egyedül, amikor a medence túlsó szélén valaki kiszállt a vízből.

Santi.

Minden izma megfeszült.

A férfi elvett egy törölközőt az egyik nyugágyról, és szárazra dörzsölte az arcát. Nyilvánvalóan nem látta őt.

Elsa szíve a torkában dobogott. Fogalma sem volt, hogyan reagált volna, ha Santi észreveszi. Megbabonázva bámulta kidolgozott felsőtestét, amely tizenöt éves kora óta lenyűgözte. A nyakláncon kívül, amely nélkül még soha nem látta őt, Santi csak úszónadrágot viselt.

Elsa Marisa tizennyolcadik születésnapjára gondolt. A szülei medencés partit szerveztek, hogy megünnepeljék. Minden korosztályból érkeztek vendégek, úsztak, grilleztek, ittak és énekeltek. Elsa és a barátnői, Carmen és Lola, akik tizenhat évesek voltak akkor, felnőttnek érezték magukat, és a nyugágyból szemeztek Santival.

Santival, aki észrevette, hogy Elsa már a harmadik margaritáját kortyolgatja. Egy szál úszónadrágban, vizesen odasétált, elnéző mosollyal elvette tőle a poharat, majd visszatért a medencéhez. A lány pedig teljesen összezavarodott, mert az ujjai hozzáértek az övéihez.

Most ugyanolyan zavarban volt, mint akkor.

A tekintetük hirtelen találkozott.

A férfi anélkül, hogy félrenézett volna, törölni kezdte a haját. Az úszás megnyugtató hatása elmúlt. Ez a váratlan találkozás pedig felzaklatta.

Bár a lány karcsú alakját elrejtette a fürdőköpeny, az ő teste úgy reagált a látványára, mintha szexi fehérneműt viselne.

Lelki szemei előtt felvillant a kép, amelyet öt éve próbált elfelejteni.

Elsa meztelenül az ágyában...

Mintha megérezte volna, mi zajlik benne, Elsa hirtelen hátrahőkölt, majd elfordult.

Santi kifújta a levegőt, és lehunyta a szemét. Amikor újra kinyitotta, Elsa már nem volt sehol.

Miért álmodik még mindig róla? Nem elég, hogy Santi arcát látja maga előtt, amint lehunyja a szemét?

Bizonyára a tegnapi találkozás miatt a medencénél. Valószínűleg valamiféle érzelmi visszhangot váltott ki belőle az eset. Visszhangot abból az időből, amikor Santi megszállottja volt.

Ezen morfondírozott, miközben a konyha felé tartott, ahonnan sült sonka illata terjengett. Amikor belépett, látta, hogy a férfi vastag kenyérszeleteket vajaz. Felnézett, és elmosolyodott.

– Jó reggelt, *chiquita!* Te is kérsz egy sonkás szendvicset? Tudom, ez nem teljes angol reggeli, de hamarosan indulnunk kell.

A gyomra fellázadt az étel gondolatára. Az is bosszantotta, hogy Santi ilyen vidám és gondtalan, amikor ő már órák óta azon töri a fejét, miért vonzódik annyira a férfihoz. Semmi jele nem volt annak, hogy Santi viszonozná az érzéseit. Persze, miért is tenné? Elsa soha nem jelentett számára mást, mint a munkáltatója és atyai jóbarátja lányát.

– Nem vagyok éhes – válaszolta, és a kávéskanna felé indult.

– Cukrozd meg jól – mondta a férfi. – Attól talán kicsit kezelhetőbb leszel.

Elsa a jelek szerint ma még rosszabb hangulatban volt, mint tegnap. Persze a helyzetet tekintve nem várhatta el tőle, hogy jókedve legyen, de az ellenséges viselkedése azt jelezte, hogy ez az egész róla, Santiról szól, nem pedig a helyzetről.

Még mindig haragszik rá az öt évvel ezelőtti visszautasítás miatt? Ő is tisztában volt vele, hogy megbántotta, de nem volt más választása.

Elsa nem is sejtette, mennyire megszenvedte az akkori döntését!

Miután megevett egy sonkás szendvicset, valamelyest megnyugodott. A tavat bámulta. Nem akart újra Elsára nézni, amíg nem biztos benne, hogy uralja az érzéseit. Ez a csinos, térdig érő, piros virágos ruha, amely kiemelte a lány remek alakját, nem sokat segített.

Miért ébreszt benne ilyen illetlen érzéseket mind a mai napig? Teljességgel helytelen, hogy majd megőrül az izgalomtól, és folyton meztelenül képzelet el. Bár mostanra felnőtt, Elsa tabu volt számára, és az is marad örökre.

- Amikor a lány végül megkérdezte, hová mennek ma, igyekezett lazán és hanyagul válaszolni.
- Portofinóba. Ha most rögtön elindulunk, napnyugta előtt ott leszünk.
 - Az egész utat egyhuzamban tesszük meg?
 - Minél hamarabb elérjük a tengert, annál jobb.

Elsa örült, hogy elhagyhatta a konyhát. A sonkaillat túlságosan is emlékeztette azokra az időkre, amikor Santi rendszeresen elvitte reggelizni.

Miközben felment a lépcsőn, azon tűnődött, vajon az emlékek az egész út során gyötrik-e majd.

Visszatérve a szobájába feltűzte a haját, és felvette a válláig érő barna parókát. Így leengedett tetővel utazhatnak, és nem kell belélegeznie Santi illatát. A tengeren meg úgyis leveheti a parókáját.

Aztán kopogtak az ajtón, és Santi bedugta a fejét a szobába. A lány szíve nagyot dobbant. De ahelyett, hogy a férfi bejött volna, vagy bármit is mondott volna a parókáról, csak a homlokát ráncolta, és megkérdezte:

- Készen állsz az indulásra?

– Bekapcsolnád a rádiót? – kérdezte Santi, amikor rákanyarodtak az autópályára.

Elsa szótlánul engedelmeskedett. Nem sokkal később egy amerikai énekesnőt hallhattak, aki vidáman énekelt a balfék exekről. Ez persze nem segített oldani a feszült hangulatot. Elsa parfümje minden egyes lélegzetvétellel támadást intézett Santi érzékei ellen, és a vágy, hogy odahajoljon hozzá, és beszívja az illatát, másodpercről másodpercre erősebbé vált. Összeszorította a fogát. Most a zene sem segített. Szüksége volt egy kis figyelemelterelésre.

- Mesélj Stefanról! – kérte.

– Miért?

– Valamiről beszélgetnünk kell, nem?

– De igen. Viszont miért pont róla kellene?

– Ennyire rosszul végződött? – találgatott Santi, majd mivel a lány nem válaszolt, hozzátette: – Még egy darabig együtt leszünk. Nem nézhetsz egész úton levegőnek.

- Én a helyedben nem fogadnék erre.

A férfi felnevetett.

– Kizárt, hogy mindvégig csendben maradsz. Mindig is szerettél csevegni.

– Már nem az a lány vagyok, aki voltam.

Ezt mondania sem kellett. Santi is észrevette, hogy Elsa megváltozott. Sokkal zárkózottabb lett, és már nem olyan gondtalan, mint régen.

– Hát milyen? Árucl el, mit csinál a felnőtt Elsa Lopez!

– Szeret sétálni és szobabiciklizni, olvasni és filmeket nézni.

– Szóval már nem bulizol úgy, mintha nem lenne holnap? És már nem vesz körül hatalmas barátnősereg?

– Soha nem volt kettő-háromnál több barátnőm.

– Ó, dehogynem. Mindig egy egész csapat lány volt veled.

– Azért, mert mindannyian beléd voltak zúgva.

– Micsoda?

– Ne tégy úgy, mintha nem tudtad volna.

– Honnan kellett volna tudnom? Több mint tíz évvel voltam idősebb nálatok, különben meg sosem érdekeltek a kiskorúak – válaszolta a férfi.

– Ó, igen, tudom. Ezt világossá tetted öt éve.

Csak akkor döbönt rá, hogy ezt valóban hangosan kimondta, amikor a férfi így válaszolt:

– Ha arra az éjszakára gondolsz, amikor az ágyamban találtalak, akkor...

Elsa szeretett volna elsülyedni.

– Nem akarok erről beszélni.

– Pedig beszélünk kell róla.

– Alig emlékszem rá. Részeg voltam. – Bárcsak annyit ivott volna, hogy elfelejtse az egész

éjszakát! Ehelyett a megalázó esemény szilárdan bevésődött az emlékezetébe. Santi összetörte a szívét és összetörte az álmait.

- Szóval alig emlékszel – ismételte kételkedve a férfi.
- Ugye nem gondolod komolyan, hogy akartam tőled valamit? Túl öreg voltál hozzám!
- Akkor hálás lehetsz, hogy nem használtam ki a helyzetet. Sok férfi kapott volna a lehetőségen, hogy elvegye egy becsípett kislány szüzességét.

Elsa maga sem értette, hogy lehetett olyan ostoba. Azt hitte, Santi csak arra vár, hogy ő nagykorú legyen. Amikor aztán a tizennyolcadik születésnapján hiába várta, hogy a férfi szerelmet valljon neki, úgy döntött: nyilván azért nem teszi, mert túl félenk és túl nemeslelkű. Így hát neki kell cselekednie. Az üveg rum, amit az anyjától lopott el, és aminek a felét megitta, tovább táplálta a meggyőződését.

Mit nem adott volna azért, ha visszaforgathatja az idő kerekét! Garantáltan nem bújt volna a férfi ágyába aznap éjszaka!

Másnap reggel meg akart halni a szégyentől.

És mintha nem telt volna el sok év azóta... Mintha csak tegnap történt volna. A férfi szavai... Az arckifejezése, ahogy kimondta... Még most is fáj a könnyörtelensége.

– Köszönöm, hogy nem használtál ki – felelte jéghidegen, bár a szégyentől és a fájdalomtól alig jött ki hang a torkán.

– Sajnálom, ha megbántottalak. Nem akartam.

– Nem bántottál meg. Részeg voltam, és elkövettem egy hibát, amire nem kellene több szót vesztegetnünk. Nincs kedvem beszélgetni, úgyhogy hagyjuk a csevegést. Nem akarok tudni rólad semmit. Csak haza akarok menni.

– De miért vagy ilyen ellenséges velem, ha nem bántottalak meg?

– Csak azt mondtam, hogy nincs kedvem beszélgetni – válaszolta a lány, majd felhangosította a rádiót.

– Ne már! – sziszegte Santi, és újra levette a hangerőt. – Azt akarod, hogy balesetet okozzak?

– Nem. Csak annyit szeretnék, hogy ne szólj hozzám! – kiabálta a lány, és a hangja ugyanolyan fülsértő volt, mint az előbb a rádióé.

– Mi bajod? – értetlenkedett a férfi.

– Te vagy a bajom – vágta rá Elsa. – Egyedül csak te...

Santi megszorította a kormánykereket.

– Ez aztán a felnőtt viselkedés!

A lány motyogott valamit, és keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt.

– Játszd csak nyugodtan a sértődöttet az út hátralévő részében – mondta Santi. – De ha még egyszer ilyesmit csinálsz a rádióval, beteszlek a csomagtartóba. Megértetted?

– Azt szeretném én látni!

– Tényleg? Megmutathatom.

– Ó, hagyj már békén! – morogta Elsa, és a fejét az ablaknak támasztotta.

Santi összeszorította a fogát, és kinyitotta a tetőt, de sajnos a balzsamos, friss levegő sem tudta elfújni a dühét.

A szeme sarkából látta, hogy a sötétbarna parókát lobogtatja a szél, és hirtelen megesett a szíve Elsán.

Valaha barátok voltak. Jó barátok. Akkoriban olyan volt neki a lány, mintha a kishúga lett volna.

De egy nap minden megváltozott...